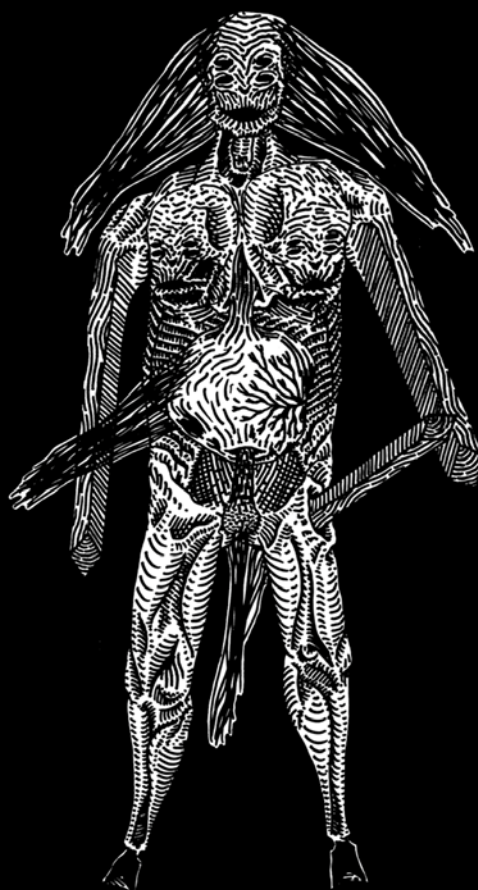

RUIS

MAART 2009 - 47

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET | MOLENAARSSTRAAT 111 B 66 B-9000 GENT

DARWIN

Ton Lebbink

god schiep de mens
de mens schiep Darwin
Darwin de mens

- Ton

4AD
PRESENTEERT

infrén reservatie:
4AD Kleine Dijk 57 8600 Diksmuide
www.4ad.be | tel: 051 50 48 94

ZO 01 03. 20.30 u.
RUPA & THE APRIL FISHES
 ORTEKI (be)

za 07 03. 20.30 u.
4ADHD-THÉ DANSANT

za 14 03. 20.30 u.
LA TROBA KUNG-FÚ (ca)

za 21 03. 20.30 u.
THE BONY KING OF NOWHERE
 MICKE FROM SWEDEN (ca)

vr 10 04. 20.30 u.
Z'EV
 STENTORNOISE (be)

vr 17 04. 20.30 u.
SLIM CESSNA'S AUTO CLUB
KID KONGO POWERS
 & THE PINK MONKEYBIRDS (ca)

za 18 04. 20.30 u.
D.O.A. (ca)

vr 24 04. 20.30 u.
GEOFF FARINA (ca)

do 30 04. 20.30 u.
BILLY CHILDISH
 & THE MUSICIANS OF THE BRITISH EMPIRE (ca)

THEATERTRAM 09
 za 28 03. Ter Bescherming Van De Jeugd
 'California' (try out) (be)
 za 25 04. Union Suspecte/Abattoir Fermé
 'They Eat People' (ca)
 vr 01 05. Eugene S. Robinson: 'Fight' (ca)
 vr 15 05. De Figuranten: 'Antigone, Geen Seute'

More de steun van de Vlaamse regering
 MediaPartners
 ClubCircuit
 studio brussel
 WIN FOR LIFE
 ZIEKHEID
 DeMorgen

SONIC CITY

04.04

DÄLEK

SCORN

CHARLES
HAYWARD
(EX THIS HEAT)

SUBTITLE

CANDIE
HANK

ZUCCHINI
DRIVE

ODDATEE

05.04

EARTH

ZU

SMALL
SILENCE

MATS
GUSTAFSSON
TÈRNE
EX

MASSIMO
PUPILLO
PAAL
NILSSEN-LOVE

GUAPD

ACTION
BEAT

UNIFORM

JOSHUA
BOOTH

DESTRUCTO
SWARMBOTS

2ND
GEN

**SONIC CITY
FESTIVAL
CURATED BY
DÄLEK
04.04 &
05.04.2009**

**WWW.DEKREUN.BE
WWW.SONICCITY.BE**

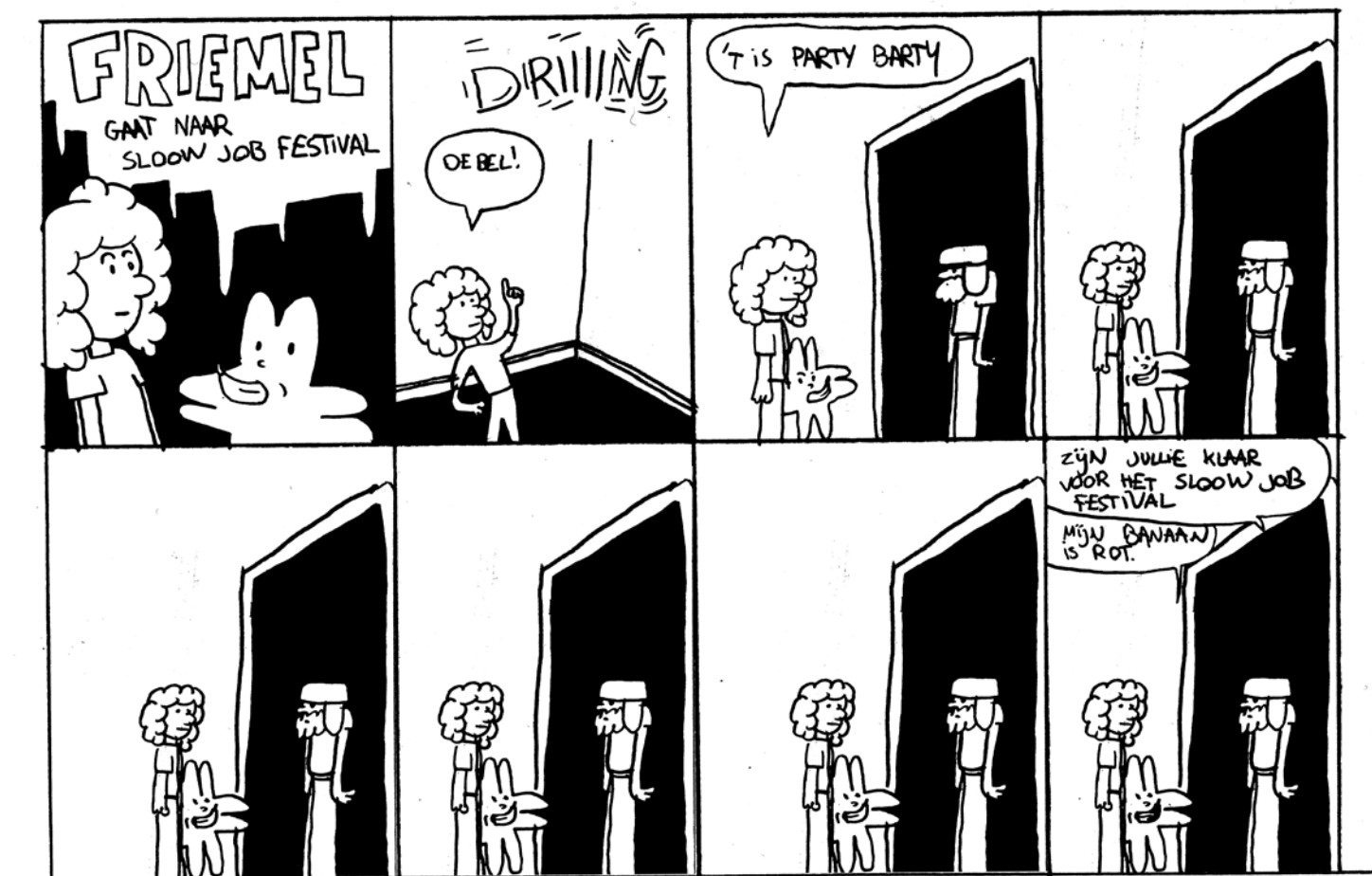
**DE KREUN
JAN PERSIJNSTRAAT 3,
8500 KORTRIJK**

**ORGANISATIE:
HITCH & DE KREUN
I.S.M. PROVINCIE
WEST-VLAANDEREN**

/// Hoe slechter de plaat, hoe groter het publiek." Die paradox is een populaire dooddoener binnen een muzikale elite die nieuwe muziek en muzikale evoluties op de voet volgt. Ook variaties daarop doen het goed, zoals "hoe slechter de plaat ontvangen werd, hoe beter" (Zo is Neil Youngs vocoderepos "Trans" uit 1982 momenteel aan een kleine revival toe). Er worden blogs volgestouwd met cassettes en elpees die bij verschijnen niet eens opgemerkt werden of op zijn minst werden weggelachen. Toch haalt dit cultiveren van marginalia het van de alternatieve hypecultuur, alleen al omdat het zich focust op een tegendraadse manier van luisteren. Een sceptisch en kritisch oor wint het toch altijd van een meegaand oor. Het is meestal ook wel iets dover, waardoor het meer frequenties aan kan. Een sociaal netwerk van zwaar geïndividualiseerde muziekluisteraars komt wat mij betreft toch vaker tot accurate bespiegelingen en waardeoordelen, dan de groep die gebaseerd is op wat door Amerikaanse webzines en nationale radiozenders wordt beoordeeld tot al dan niet navolgenswaardig ("Trans" is daar ongeveer het slechtste voorbeeld van). De grote promomachine die ook de semialternatieve muziek domineert, ontgaat de luisteraar vaak volledig. De playlists van de nationale radiozenders zijn in de meeste gevallen geen afspiegeling van de goede smaak van samenstellers, maar slechts een selectie uit wat moderne popmuziekpushers (ofte pluggers) en kapitaalcrachtige labels via goede marketingstrategieën in de ether willen zien of horen. Een mooi voorbeeld om dit te illustreren, en terwijl terug te grijpen naar de paradox dat de slechtste platen het meeste publiek bereiken, is "Merriweather Post Pavilion", het nieuwe album van Animal Collective. In zes jaar tijd heeft deze groep,

volledig verdiend, een groeiproces doorgemaakt waar de meeste alternatieve bands enkel van kunnen dromen. Hun vroege werk, dat nog een sterke akoestische kant had en aan acidfolk refereerde, ontwikkelde zich langzaam tot moderne Beach Boys en verder nog tot elektronische dansmuziek met ingrediënten uit minimalisme, zowel klassieke avant-garde als techno. Het collectief is met een sterke, en veel nagevolgde sound, zichzelf blijven heruitvinden en wist zo ook een steeds breder publiek voor zich te winnen. Toch is het na "Feels" uit 2005 artistiek gezien wat bergaf gegaan. "Merriweather Post" kan, ondanks het zeer hitgevoelige "My Girls" en de betoverende hoës, allesbehalve het beste Animal Collectievealbum genoemd worden. De verrassing van de vocale harmonieën is er ondertussen wel af en de elektronische richting van de band haalt het zeker niet van het geluid uit hun beginperiode. Behalve het hitje "My Girls" is het album zelfs ronduit saai te noemen. De vraag is waarom juist nu iedereen wild is van de band en plots overtuigd is, waarom de band opeens nog meer aandacht krijgt, hun zalen sneller uitverkopen, ze meer airplay krijgen, etc. Is het de beter uitgewerkte promo van Domino Records? Is het eenvoudigweg een langzame opbouw van een steeds groter, trouwer en minder kritisch publiek. Of heeft dat publiek echt poep in de oren? Waarschijnlijk een combinatie van dit alles. Het ironische is dat de groep nu aan zijn hoogtepunt zit met ongeveer de slechtste plaat uit hun discografie en dat ik uitgenodigd wordt om mee te gaan naar het concert in de AB op 18 maart door mensen die een aantal jaar geleden (toen de groep echt op hun artistieke hoogtepunt was) Animal Collective helemaal niet hadden opgemerkt of op zijn minst hadden weggelachen. - SM

Pedro Santos Krishnanda (CBS, 1968)

Woorden: **Tommy Denys**

Met de herontdekking van de Tropicaliëbeweging kwamen de bekendste Braziliaanse muzikanten uit de jaren zestig en zeventig, dankzij labels als Soul Jazz en Luaka Bop, terug boven water drijven. Er waren echter een paar exemplaren die onder het stof bleven liggen en in dat opzicht is Pedro Santos toch een serieus vergeten exemplaar. Pedro Santos - ofte Pedro Sorongo - stond in de jaren zestig vooral bekend als "ritmista" en speelde met vooraanstaande muzikanten zoals Elis Regina, Baden Powell en Sebastião Tapajós. Een ritmista is een percussionist die de beat van het nummer moet aangeven en -houden. Ritmistastheb je misschien al aan het werk gezien bij sambagroepen die batucada spelen. Santos ontwierp zijn eigen instrumenten, zoals de sorongo en de mondberrimbau. De sorongo is een soort tamboerijn en werd vooral gebruikt bij een Afrikaanse dans die in Brazilië werd geïntroduceerd door de geïmporteerde Afrikaanse slaven. De mondberrimbau is qua uitzicht en klank te vergelijken met

de klassieke mondharp die wij kennen. Het album Krishnanda werd opgenomen in 1968 en zou het enige solowerk worden van Pedro Santos. In dat jaar kreeg Helcio Milito carte blanche van het grote CBS-label om enkele lp's op te nemen. Helcio Milito was op dat moment een van de grootste sambabossanovadrummers van Brazilië en kende Pedro Santos' werk goed. Hij vroeg hem, om met zijn hulp een album op te nemen. Alle nummers op het album werden gecomponeerd door Pedro Santos. Hij kreeg enkel assistentie van ene Jopa Lins voor het schrijven van de arrangementen. Krishnanda vertelt over de cyclus van het leven of over de mens, die als dier ondergeschikt is aan de natuur met als centraal thema de reis waar we vandaan komen en heen gaan. De plaat haalde inspiratie bij verschillende wereldvisies en -godsdiensten en dat hoor je duidelijk aan de verschillende genres die op vinyl door elkaar worden geweven. Braziliaanse klankkleuren en zang, jazz, Afrikaanse percussie, Bollywoodachtige arrangementen etc.

Het zuidelijk halfroond van deze wereld wordt gemixt en dankzij de zon bruin-gebakken.

Krishnanda opent met het nummer Ritual Negro, een opzwevend nummer gedragen door een arsenaal aan percussie-instrumenten. Het slagwerk wordt afwisselend gecombineerd met een blazerskwartet, zang, minimale elektrische gitaar en xylofoon en zwelt aan tot een mooi, smeltend geheel. Nummer twee en drie gaan verder op hetzelfde elan. Met het gebruik van enkele andere instrumenten wordt het geluidspalet opengetrokken, maar de basis blijft ongeveer dezelfde. Verschillende ritmische instrumenten wisselen elkaar af om een polyritmisch geheel te vormen en in zekere zin doen deze nummers denken aan het werk van Tom Zé.

Vanaf het vierde albumnummer begint het te dagen welke studietechnieken er allemaal werden gebruikt. Dat komt in de eerste plaats om de arrangementen, maar ook door de sonische experimenten die je te horen krijgt. Het resultaat is soms bizar. Onlangs draaide ik de plaat op café en toen klonk er plots een zéér hoge toon dat boven het nummer uitstak, waardoor de tooghangers vreemd opkeken, omdat het een beetje deed denken aan een irritant fluitsignaal om honden te roepen.

De arrangementen geven de plaat een grootser geluid, maar zorgen ook voor een zwak punt. Ongeveer halverwege de plaat vraag je je namelijk af of het allemaal niet te cheesy klinkt. Het schrikt niet af, maar je hervalt wel van een originele luisterervaring naar een wandeling met een goedkope blanke-jazzcompilatie. Soit. Wat erna komt zet je oren terug op het juiste spoor met een Indische trein die door een muzikale storm raast. De plaat wordt opnieuw *weirder* en krijgt een meer en meer psychedelische toets: atonale combinaties die dan toch plots een mooi geheel vormen, onverwachte wendingen en het gebruik van ongehoorde elektronische geluiden zorgen voor een origineel geluid.

De laatste nummers kunnen je enkel vrolijk maken. Aanstekelijke ritmes, lachwekkende melodieën en het gebruik van originele instrumenten zorgen ervoor dat grijze winters vergeten worden. Je zit namelijk op het eiland Morro De São Paulo. Er wordt fris water over je voeten gegoten terwijl je ogen de reflecties van de oceaan binnenlaten ...

HET IJSVOGELSPIRAALTJE!

Heil aan de internetgeneratie: in Oude Tijden moest je op zijn minst uit een incestueus huwelijk komen om samen muziek te kunnen maken. Nu vinden mensen elkaar in hun obsessies op het net. Mooi voorbeeld: **Ice Bird Spiral**, een Engels duo bestaande uit KEK en Cloudboy. Waarom u die gekken moet kennen? Ze spelen op het Kraakfestival en brengen binnenkort een tape uit op Funeral Folk. "In een tandartsstoel naar Nurse With Wound gekruist met Biohazardintro's luisteren ..." zoiets dus. Hoe het duo klinkt in vijf trefwoorden.

Tekst : **Niels Latomme**

■ ■ Old School Surrealisme"

KEK: Het surrealisme en het dadaïsme spelen sinds mijn tienerjaren een grote rol. Er zitten daardoor een aantal klassiek-surrealistische mechanismes in onze trukendoos: bv. "écriture automatique" om teksten en titels te schrijven – dit heeft niets te maken met improv of "vrije muziek": samenspelen is meer een "seance" dan een noisegjam. We gebruiken ook "gevonden" zangers, of vragen aan kinderen om teksten te schrijven – het draagt allemaal bij tot het andere. We jagen een vluchtig "iets" na, het moment wanneer ideeën en geluiden samenvloeden op een totaal onverwachte manier, waardoor je een glimp opvangt van het andere. Het surrealisme helpt daarbij.

Cloudboy: Het surrealisme en dadaïsme zijn fantastisch: je kan iets normaal opfucken door het met rare invalshoeken en obsessies te injecteren tot het fantastisch, schrikwekkend en grappig tegelijkertijd wordt. Dat cadavre exquis is heel belangrijk voor Ice Bird Spiral, zeker de onverwachte schoonheid dat het kan opleveren.

Noise?

KEK: Ice Bird Spiral is geen noisegroep, de muziek is te gestructureerd en bewerkt om pure "noise" te zijn. Er zit zowel musique concrète in als folk, spoken word, free psych, dada, industrial ...

Cloudboy: Noise is niet meer dan een ingrediënt

in het hele gerecht, meestal gebruikt als een dramatisch contrapunt of om de fysieke sensatie ervan.

"Psychiatmc Bloems"?

KEK: De Funeral Folktape: het is één lang stuk dat zich uitstrekt over een aantal met elkaar verbonden, maar toch verschillende delen. Het lijkt op een seventies progrock- of conceptplaat, maar dan met psych, noise, free electronics etc ... in. Een rockopera, zonder rock. (lacht) De gasten van Funeral Folk vonden dat het klinkt zoals Nurse With Wound gemengd met oldschool industrial, maar dan heel Engels. Dat is best wel een coole omschrijving.

Cloudboy: Ik ben licht dyslectisch: 'Psychiatmc' moest eigenlijk 'psychiatric' zijn. Het kan ook zijn dat KEK er "Psychiatmc" van maakte, wat iets vertelt over hoe duidelijk ik schrijf. De tape is een bewerking van een backingtrack die we vorig jaar gebruikten op het Venn Festival. Het is één lange, verhalende, op band gesmeten track, zoals de Scumbagtape en de Swineville tour-cd-r.

Andere releases?

KEK: Een Scumbagtape die nog niet volledig af is en voorlopig nog "Exit Through The Mirror, Child" heet. De tape is een vervolg op de Funeral Folktape, hoewel het twee volledig verschillende beestjes zijn.

Cloudboy: Tweelingen die gescheiden werden bij hun geboorte.

KEK: Daarnaast hebben we een stuk of tien stukken die de basis worden voor een nieuwe release met veel strijkers – waarschijnlijk op Ecstatic Yod/Yodtapes.

Cloudboy: De Yodrelease klinkt als een geslacht kamerorkest dat vreemde, als duivels uitgedreven nummers speelt.

Kostuums?

KEK: Toen we de boel begonnen op te nemen, zei Cloudboy: "Als we live spelen, dragen we

maskers en verkleed we ons." Ik heb mij daar nooit vragen bij gesteld.

Cloudboy: Door je te verkleed maak je jezelf los van de realiteit, het verheft je om jezelf in de muziek te verliezen. Een concert wordt er bovendien visueel interessanter door. Waarschijnlijk is het de schuld van de film "Time Bandits".

Toen ik die zag als kind wou ik een stierenhoofd hebben.

KEK: Ook hier: dadaïstische en futuristische performances, met bizarre wonderlijke kostuums en podiumopstellingen – ze waren volslagen ridicul, maar het zag er heel raar en heel cool uit.

Dada en psychedelica raakt steeds meer vermengd met oude pulp en comicbeelden, occulte literatuur, Z-films, poëzie concrète ... het voelt aan alsof we iets in gang hebben gezet dat een eigen leven begint te leiden. We zitten in het beginstadium ervan, maar ik vermoed dat het kracht heeft om iets authentiek vreemd en uniek te worden ...

Ice Bird Spiral speelt op het Kraak Festival, zaterdag 7 maart in Recyclart en Faro. www.kraak.net

GENESIS IN DE WOONKAMER

Valerio Cosi is een nieuwe, maar nu al zeer krachtige stem in het landschap van de nieuwe Europese muziek. Hoewel hij met zijn saxofoon talloze releases volgespeeld heeft – voornamelijk cd-r's – is het verkeerd om hem zomaar in het vakje "freejazz" te duwen.

Tekst : **Bert Dhondt**

Illustratie : **Michel Van Dam**

Vorig jaar liet de jonge twintiger uit Lizzano, een onbeduidend dorpje helemaal onderaan in de hiel van Italië, zich opmerken met twee bijzondere albums. "Conference of the Aquarians" brengt de saxofonist in een luidruchtig duel met drummer Enzo Franchini, waar de twee de grenzen van hun brede muzikale kunnen aftasten. Op het even daarna verschenen "Heavy Electronic Pacific Rock" laat Cosi op een revolutionaire manier stijlen in elkaar vloeien en slaagt hij er in een geluid te creëren dat zelden gehoord is. Motorische krautritmes worden belegd met lage saxofoon en groeien uit tot een repetitieve drone. Ogenblikken daarna klinkt alles weer alsof Alice Coltrane zich persoonlijk komt moeien. Deze frisse aanpak bezorgde Valerio Cosi stelselmatig wereldwijd naam en faam. Een plaats op de affiche van Kraakfestival is dan ook een logisch gevolg.

Valerio, je twee jongste platen konden, zeer terecht, zo goed als overal op veel bijval rekenen. Heeft jaren spelen en zoeken naar jouw eigen

stijl zijn vruchten afgeworpen? Hoe heb je "Heavy Electronic Pacific Rock" aangepakt?

"Ik ben uiteraard heel blij met alle aandacht die beide platen krijgen, vooral met het resultaat van "Heavy Electronic Pacific Rock" ben ik bijzonder tevreden. Het is voor mij dan ook het meest complexe en complete album dat ik tot nog toe heb opgenomen. Ik zie het als de som van een heleboel ideeën en geluiden die ik uit mijn verleden bijeengeraapt heb en die ik op de best mogelijke manier heb trachten samen te brengen. Dat proces was soms haast meditatief. Ik streefde naar een natuurlijke harmonie tussen twee stijlen die ik hanteer. Enerzijds het krachtige geluid uit mijn vorig werk, dat bestaat uit freejazz, elektronica en cut and paste. Daarbovenop probeerde ik een nieuwe existentiële toets aan te brengen, referentiepunten uit het verleden die voor de muzikkenner herkenbaar zouden zijn. Groepen uit de scene van Canterbury uit laat jaren zestig bijvoorbeeld. Een van de belangrijkste artiesten die op deze plaat een stempel drukte was Robert Wyatt. De cover van "Heavy Electronic Pacific Rock"

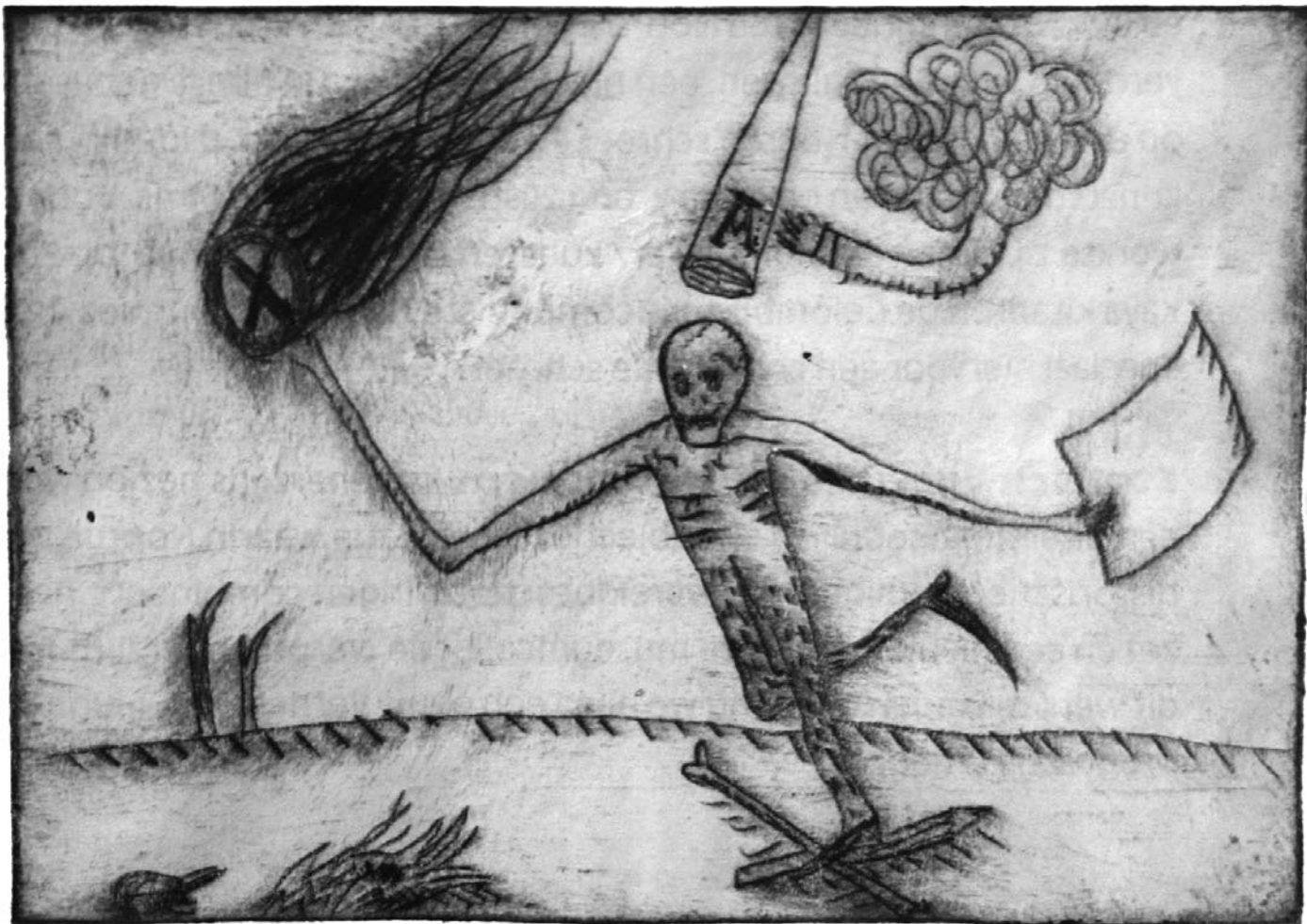
is trouwens een subtiële hommage aan zijn "Rock Bottom". Dus als iemand beweert dat er verschillende sferen en tijdperken op dit album terug te vinden zijn, dan heeft die zeker gelijk: dat was mijn bedoeling."

Op Kraakfest speel je samen met Enzo Franchini met wie "Conference of the Aquarians" maakte. Kunnen we iets soortgelijks verwachten?

"Als Enzo en ik samenspelen, zijn we snel geneigd om een bepaalde richting uit te gaan, maar in Brussel gaan we toch proberen om iets anders te doen. Het zal een combinatie zijn van wild, vrij geram en wat rustigere droney stukken. Meer ga ik er voorlopig nog niet over loslaten."

Hoe ben je er toe gekomen om met Enzo samen te spelen?

"Enzo is al heel lang een vriend van mij. Ik ontmoette hem tien jaar geleden in de middelbare school waar we elkaar beter leerden kennen toen we zijn beginnen praten over psychedelische rock uit de jaren zeventig. We wisselden

veel cassettes uit en beslisten toen al om later samen muziek te maken. Enzo is eigenlijk van in het prille begin al het tweede lid van mijn project geweest.”

Hoe belangrijk is het voor jou om samen te spelen met anderen als je muziek maakt onder je eigen naam? Hoe gebeuren die samenwerkingen?

“Ik denk dat samenwerkingen levensnoodzakelijk zijn voor een artiest. Het geldt in vele gevallen dat twee meer dan een kunnen. Daarom werk ik heel graag samen met heel uiteenlopende artiesten van verschillende culturele achtergronden uit binnen- en buitenland. Soms ga ik iemand actief opzoeken omdat ik bij zijn of haar muziek een sterke affiniteit voel. Andere keren gebeurt dit heel spontaan. Fabio Orsi, met wie ik vaak samengewerkt heb en waarmee ik momenteel ook aan iets nieuws bezig ben, ontmoette ik bijvoorbeeld heel toevallig. Maar telkens gaat aan een samenwerking wel een uitvoerige discussie vooraf over welke kant iets moet opgaan en welke gemeenschappelijke referentiepunten we delen. Ik laat liever niet al-

les aan het toeval over.”

Kreeg jij een artistieke achtergrond van thuis mee?

“Mijn broer heeft me saxofoon leren spelen toen ik klein was. Hij liet me allerlei geweldige platen horen uit de jaren zeventig. Ik herinner me nog hoe vaak we Genesis gespeeld hebben in onze woonkamer.”

Nu woon je nog steeds op de plaats waar je opgegroeid bent. Hoe wordt iemand die experimentele saxofoon speelt bekeken in het diepe zuiden van Italië?

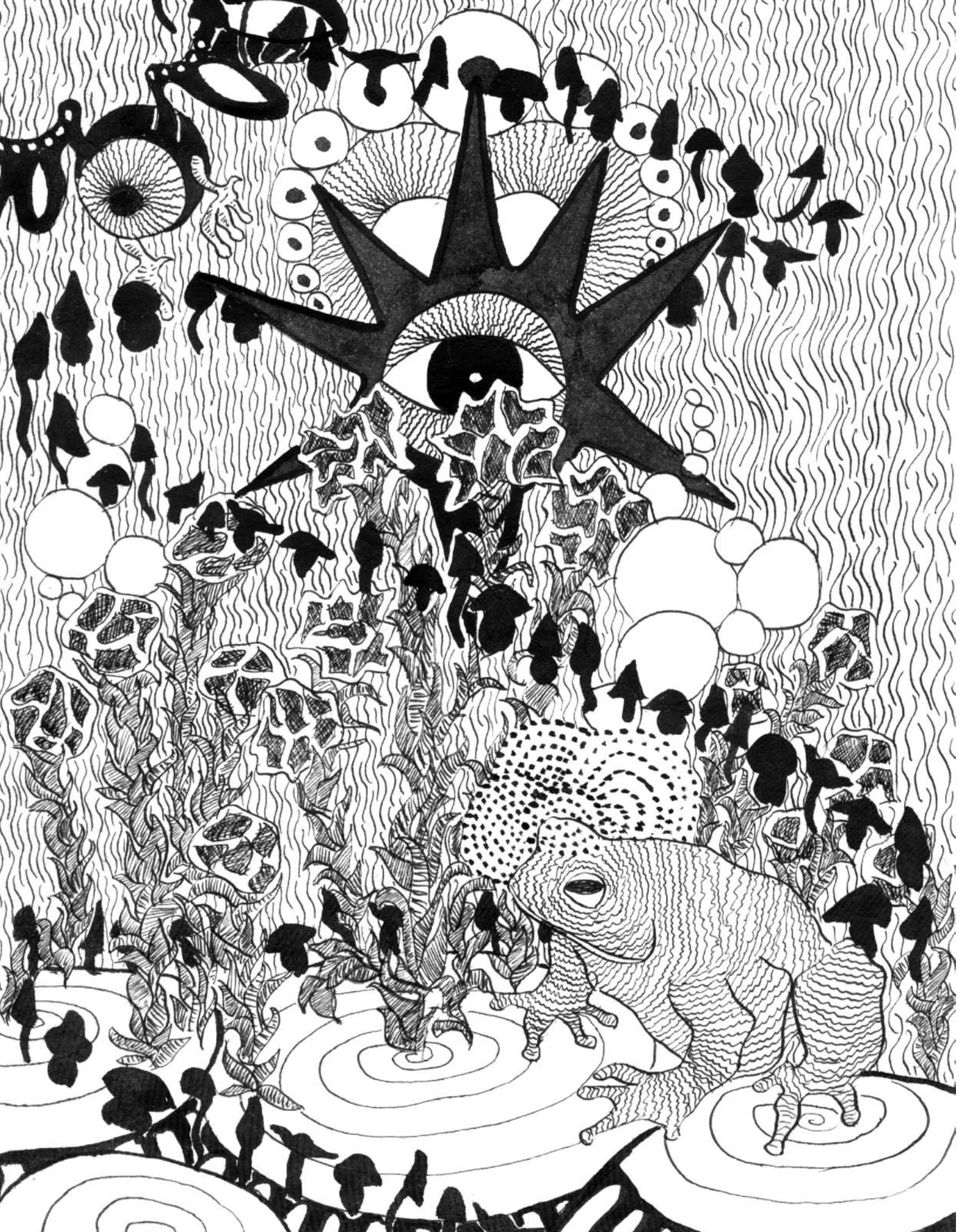
“Ik word er vaak erg bedroefd van als ik naar het creatieve leven kijk in Zuid-Italië, vooral op muzikaal vlak dan. Als ik daar over nadenk, vraag ik mezelf dikwijls af waarom ik toch zo verschillend ben van de rest van mijn streekgenoten? Ik ben toch geen mutant of zo?”

Is muziek spelen voor jou een reden om aan het alledaagse leven in een klein dorpje in Italië te ontsnappen? Heb je ooit overwogen om te verhui-

zen naar een totaal andere plaats?

“Ja, dat is zeker een belangrijke reden om muziek te blijven maken. Veel anders is er simpelweg niet te doen. Ik denk er over om mij ergens anders te gaan vestigen binnen een aantal jaar. Ik ken een heleboel andere Italiaanse artiesten die in Finland, Engeland, Duitsland of de Verenigde Staten wonen. Mijn goede vriend Fabio Orsi is afkomstig van dezelfde provincie als ik en woont nu in Duitsland. Ik denk dat ik op termijn niet anders zal kunnen dan het voorbeeld van deze artiesten volgen.”

Valerio Cusi speelt op het Kraak Festival, zaterdag 7 maart in Recyclart en Faro. www.kraak.net

IN EEN ROES VOORBIJ ALFA

Het Belgische **Sloow Tapes** had maar een paar jaartjes nodig om zijn stempel op de tape-underground te drukken. Wars van alle revivals en hipsterpogingen om de cassette tot een nieuw symbool van straatcultuur te maken, werkt het label sinds 2005 aan een universum van viltstiftspsychedelica, drone-evocaties en acidfolkmaniërisme. Bart De Paepe - Father Sloow voor de liefhebbers, Party Barty in de Verenigde Staten - is de artistieke eenhoorn achter het label. Hij geeft duiding bij zijn persoonlijke age of Aquarius.

Tekst : **Steve Marreyt**
Illustratie : **Bart De Paepe**

Waarom ben je ooit sloowtapes begonnen? Wat was de doelstelling?

“In die periode hing ik elke middag rond in Carlo Steegen zijn Freaks End Futureplatenwinkel en leerde daar op korte tijd enorm veel nieuwe muziek kennen. Veel van die releases waren gelimiteerde vinyls, cd-r's en cassettes. Ik leerde toen juist ook mensen als Lieven Martens, Dennis Tyfus, Erwin Van Loveren, Jelle Crama en Laurent Cartuyvels wat kennen en die waren allemaal heel gepassioneerd bezig met het zelf uitbrengen en maken van muziek en het organiseren van optredens. Liefst nog alle drie tegelijk. Dat fascineerde me wel, en na lang twijfelen ben ik ook met een label begonnen. De bedoeling was muziek uit te brengen die ik zelf wou horen op cassette en waarbij de verpakking even belangrijk is als het geluid.”

Is je kunst ontstaan in functie van je label of los daarvan?

“Voordien was ik ook al vele jaren bezig met tekenen, maar het is pas rond de periode dat ik het label begon dat ik meer visuele impulsen kreeg die een diepere resonantie hadden dan de oppervlakkige vibraties van voorheen. En die beelden bleken nauw samen te hangen met psychedelische tonen en patronen, en kruidenthee.”

Voor een label met de naam Sloow Tapes, breng je toch aan een vrij snel tempo tapes uit. Welke criteria hanteer je om een band te vragen voor een release?

“*Mellow my mind*. De laatste tijd zijn er nogal wat artiesten die mij in een roes voorbij alfa brengen, maar als ik het vergelijk met sommige andere labels stel ik vast dat ik niet zo overdreven veel uitbreng.”

Suishou No Fune en Julie Mittens

leerden elkaar kennen via Sloow Tapes, maar zelf speelde je ook al mee met Family Underground en bracht je zojuist een tape uit van jezelf in duo met Matt Valentine. Hoe belangrijk is de sociale functie van je label?

“De wereld is klein en iedereen heeft zijn eigen stijl waardoor het logisch is dat je mensen aantrekt die er min of meer harmonieuze melodieën op nahouden. De persoon achter de muziek heeft mij ook altijd geboeid en af en toe kom je iemand tegen die uit hetzelfde harige universum blijkt te komen.”

Hoe groot schat je de invloed in van een tapelabel? Er zijn wel wat bands die na tapes op jouw label pas op andere grotere labels uitkwamen ...

“Er zal wel enige invloed zijn, maar al bij al blijft die redelijk beperkt. Hoewel er zeker releases en artiesten zijn die het verdienen om door meer mensen gehoord te worden, is er een reden waarom er vele onder

de honderd exemplaren blijven. Zelfs als microlabel heb je meestal een vorm van distributie en creëer je een bepaalde reputatie, waardoor mensen al eens sneller geneigd zijn om een onbekende artiest uit te checken, bijvoorbeeld omdat ze je andere releases wel smaken.”

Je bent filosoof van opleiding. In welke mate heeft dit invloed gehad op je label, je kunst, etc ...?

“Die opleiding zette enkele deuren van mijn perceptie op een kier naar andere mogelijke werelden van analoge meditatie en inconsistente kosmische gedachtegangen. Vooral bewustzijnstheorieën, zwarte gaten en fraktalen lieten een indruk na. Voor de rest zit het trage achter alles wat ik doe en niet doe.”

Veel van de artiesten op je label zijn geïnspireerd door psychedelica uit de jaren zestig en zeventig. Hoe denk je dat de hedendaagse psychedelische artiesten die jij nu uitbrengt zich verhouden tegenover de oorspronkelijke ontwikkelingen. Hebben de twee überhaupt nog iets met elkaar te maken?

“De tijd-ruimtecoördinaten zijn totaal verschillend. Maar psychedelische muziek zwalpt en tolt nog altijd verder als een caleidoscoop van onverwachte en onvoorspelbare organische en synthetische horizontale lijnen tussen muzikale objecten waarin geluiden gezien, geroken en gevoeld kunnen worden. Een breinticket.”

Kraak en Netwerk presenteren Sloowjob, een festival gecureerd door Sloow Tapes. Op 28/03 met Embryo (d), Peter Walker (us), Gnod (uk), Geoff Mullen (us), Julie Mittens (nl) en films van o.a. Matt Valentine en Heidi Diehl.

DE EERSTE OM DE WAARHEID TE VERTELLEN EN DE LAATSTE OM TE OORDELEN

Paul LaBrecque werd bekend als gitarist van het weird-folkcollectief Sunburned Hand Of The Man, maar is ondertussen toch ook al enkele jaren solo actief onder de naam Head Of Wantastiquet, zoals op de uitstekende psychbanjo-lp "Mortagne" van vorig jaar.

Tekst : **Joeri Bruyninckx**

Ik heb jou al een aantal keer zien optreden en daarbij was mij nooit echt duidelijk hoeveel van jouw set is voorbereid en hoeveel geïmproviseerd.

"Dat is voor mij ook helemaal niet duidelijk. Wanneer ik solo speel, bereid ik wel een bepaald kader voor met motieven waar ik kan op terugvallen, voor als het wat te saai of te repetitief wordt. Van daaruit laat ik de situatie bepalen wat er gaat gebeuren. Soms lukt dat, soms niet. Meestal gebeurt er in het midden van een nummer iets dat de song een andere richting uitstuurt. Dat kan dan iets simpels zijn zoals de feedback die van de p.a. komt. Vanaf dat punt improviseer ik dan verder vertrekkende vanuit die onvoorziene omstandigheden."

Wanneer is een nummer af?

"Een nummer is af op het moment dat ik het gevoel heb dat er geen ruimte meer is om iets nieuws te zeggen. Meestal vergeet ik ook hoe ik een song moet spelen eens ik hem heb opgenomen. Bij andere nummers blijft de melodie eindeloos in mijn hoofd rondspelen. Ze komt ook op de meest onverwachte momenten en plaatsen in mij op. Dat zijn dan stukken die

nog niet echt af zijn en waarschijnlijk ook nooit echt af zullen zijn."

Ik wist niet wat Wantastiquet betekende. Ik zocht het op en het bleek een berg in New Hampshire te zijn.

"De berg zelf ligt inderdaad in New Hampshire, maar je kan hem het beste zien vanuit Brattleboro, Vermont, waar ik tijdens de zomer van 2005 een tijdje verbleef."

Woon je momenteel in Brussel?

"Ik woon opnieuw in Brussel, ja."

Want tot voor kort woonde je toch in Louvain-la-Neuve?

"Ik verhuisde van Brussel naar Louvain-la-Neuve omdat ik weg wou uit de stad. Ik woonde toen in de buurt van het Zuidstation, maar die buurt was te intens voor mij. Ik zat daar constant tussen de verbouwingen. De hele tijd dat ik daar woonde werden er kleine winkels en huizen afgebroken en werden de oorspronkelijke bewoners gedwongen om te vertrekken. Ik kon dat na een tijdje niet meer aanzien. Toen ik op een dag getuige was van

het feit dat iemand in elkaar geslagen werd, net voor mijn deur, was voor mij de maat vol en ben ik vertrokken. Maar onlangs ben ik dus weergekeerd, naar een rustigere wijk, in de buurt van het Zoniënwoud. Ik hoop dus dat ik vanaf nu weer wat meer tijd in de bossen zal kunnen doorbrengen."

Geloof je dat de plaats waar je woont een invloed heeft op de muziek die je maakt?

"Absoluut. Kunst kan soms een reactie zijn op je omgeving, zowel positief als negatief. Als ik mij rustig en op mijn plaats voel, komt de muziek er veel makkelijker uit. Anderzijds is het ook zo dat ik het heel moeilijk vind om mij neer te zetten en muziek te maken wanneer ik mij ergens niet op mijn gemak of onzeker voel. Waar ik nu woon voel ik mij al een beetje thuis, dus ik hoop dat ik heel binnenkort kan beginnen aan het opnemen van een nieuwe plaat."

Dagdroomnatie

Ik heb jou al vaak solo zien optreden, maar ook al een aantal keer als duo. De eerste keer was samen met Bram Devens (Ignatz).

"Bram was de eerste vriend die ik hier in België maakte. Op een rare manier paste onze manier van spelen ook bij elkaar, al hebben we het afgelopen jaar niet echt vaak samengespeeld. Wanneer we nu afspreken drinken we gewoon een paar pintjes en kittelen we Casper, zijn zoon. Ik hou heel erg van de manier waarop Bram muziek benadert. Hij is volledig compromissloos en zonder angst en toch klinkt zijn muziek erg kalm en beheerst."

Ik zag jou ook eens samenspelen met Mauro Pawloski, in Antwerpen.

"Dat was door Dennis Tyfus geregeld. Ik had er geen flauw idee van wie Mauro was, maar dat was er net het goede aan. Soms doe ik dat

graag, blindweg akkoord gaan met een voorstel, zonder iets van voorkennis of verwachtingen.”

Wat herinner je nog van die keer dat je samen speelde met Thurston Moore?

“Ik leerde hem kennen toen ik in Western Massachusetts woonde. Ik heb er erg lang over gedaan voor ik de moed had om hem aan te spreken. Ik bedoel maar, “Daydream Nation” was dé plaat die mij de weg toonde en Sonic Youth was, en is, nog steeds een van mijn belangrijkste invloeden. Dus om met hem te mogen samenspelen, die avond in de Recyclart, was een hele eer voor mij.”

Ik zou het met jou ook graag over “Mortagne” hebben. Die plaat staat bekend als jouw banjo-plaat.

“Weet je, het eerste jaar dat ik in België woonde en aan “Mortagne” werkte, lag mijn banjo nog steeds in de States. Het enige wat ik bij mij had was mijn Starfire. In de loop van dat jaar kocht ik wel een balalaika en een handgemaakte lapsteel. Met deze twee instrumenten maakte ik een groot deel van “Mortagne”. ”

Ik hoor ook veel akoestische gitaar op “Mortagne”.

“Dat is mijn elektrische gitaar die ik heb opgenomen alsof het een akoestische gitaar zou zijn.”

Nu weet ik nog steeds niet waarom “Mortagne” jouw banjoplaat wordt genoemd.

“Toen ik uiteindelijk mijn banjo toch hier kreeg, heb ik nog een aantal banjo-overdubs gedaan bij nummers die eigenlijk al af waren.

Maar eens ik diezelfde opnames hoorde met die banjo erbij, heb ik de rest van de mix ook weer volledig veranderd.”

Heb je “Mortagne” volledig in je eentje gemaakt?

“Volledig, met de hulp van Pro Tools, een mbox en één microfoon. Ik ben nogal op mezelf wanneer het over opnemen gaat. Al begin ik er hoe langer hoe meer aan te denken om ook eens in een echte studio op te nemen, met een echte producer, echte microfoons, een piano en goede versterkers. Misschien zou ik dan ook voor het eerst mijn stem gebruiken. Ken jij niemand die gratis studiotijd voor mij zou kunnen regelen?”

Benzine en eten

Met Wooden Finger run je ook jouw eigen label.

“Runnen” is veel gezegd. Ik “walk” een label. Ik schaam mij soms echt over mijn gebrek aan motivatie om Wooden Finger echt van de grond te krijgen. Zo beloof ik de jongens van R.O.T. al een eeuwigheid dat ik een plaat van hen ga uitbrengen op mijn label, maar het komt er maar niet van. Soms heb ik echt iemand nodig die mij onder druk zet om iets gedaan te krijgen.”

Op de MySpace van Wooden Finger staat onder “invloeden”: “Everybody who fights to put music on the table and food in their mouths”. Is het voor jou een strijd om te leven van de muziek die je maakt?

“Ja, natuurlijk is dat een strijd. Het is natuurlijk plezierig om betaald te worden voor de muziek die ik maak, maar mijn inkomen kan ik er niet

uit halen. In mijn wildste dromen zou ik met mijn muziek mijn rekeningen kunnen betalen en een auto kunnen kopen, maar het ziet er niet naar uit dat dit er in de nabije toekomst zal van komen. Dus ben ik blij dat ik nu en dan kan optreden en platen kan uitbrengen en daarnaast de kans krijg om, door mijn muziek, te reizen en nieuwe vrienden te maken.”

Ik vraag jou dit omdat ik onlangs naar een interview met John Fahey zat te kijken. De interviewer stelde Fahey dezelfde vraag die ik jou net stelde. Fahey antwoordde hierop: “The solution is not making a lot of money with your music. It is: keeping your costs as low as possible”. Fahey woonde op dat moment in zijn auto.

“Ik snap Fahey zijn situatie wel. Al was Fahey op dat moment in zijn leven er niet zo goed aan toe. Hij verdiende wat geld door in tweedehands winkels op zoek te gaan naar zeldzame platen en die dan met winst door te verkopen. Op die manier had hij geld voor benzine en eten. Ik daarentegen ben geen extravagante man. Ik speel al sinds 1995 op dezelfde elektrische gitaar en al mijn akoestische instrumenten zijn spotgoedkoop. Als er niet veel binnenkomt kan je ook niet veel uitgeven, weet je.”

Ik heb jou leren kennen als gitarist bij Sunburned Hand Of The Man, zo rond 2004. Wat mij zo fascineerde aan Sunburned is dat het meer leek dan zo maar een band, het leek een manier van leven.

“Dat was ook zo toen we samen die loft deelden in Boston. En ook al wonen we nu allemaal erg verspreid, toch heb ik nog steeds het gevoel dat zij mijn familie zijn. Dat zij de eerste zijn om mij de waarheid te vertellen en de laatste om mij te beoordelen.”

FOLK, RAGA, FLAMENCO

Het beste kenmerk van een ragagitarist is dat hij de tijd makkelijk kan doen vergeten. Ondanks het gebrek aan lsd, beklemmende visuele effecten of een of ander dubbel reverbeffect slaagt hij erin een kosmische wereld te creëren waarnaar de luisteraar in kwestie kan reizen. Elke tokkel op zijn snaar is een prikkel voor elk zintuig. De laatste jaren werden we verwend met ragagenieën zoals Jack Rose of James Blackshaw. **Peter Walker** is dan weer een naam die bijna in de obscuriteit raakte, maar gelukkig door een fijne samenloop van omstandigheden terug opdook dankzij het in 2006 uitgebrachte "A raga for Peter Walker". Hierop staan gastbijdragen van ondermeer Thurston Moore, Greg Davis en de twee eerder genoemde namen. Een verhaal over een man die zijn publiek laat voelen wat hij wil dat ze voelen.

Tekst : **Davy De Decker**

Illustratie : **Gerard Herman**

Peter Walker groeide op tussen muzikale ouders. Zijn vader was een mandolinespeler en zijn moeder speelde piano, klarinet en saxofoon. Zijn vroegste muzikale herinneringen zijn het omdraaien van de partituren van zijn moeder, terwijl ze samen met haar leraar quatre-mains speelde. "Wanneer ik nu aan mijn techniek werk, besef ik goed dat ik eigenlijk niet meer probeer dan die quatre-mains opnieuw tot leven te roepen" zou de man later zeggen. Op jonge leeftijd speelde hij verschillende instrumenten maar koos uiteindelijk toch voor gitaar. In de jaren zestig trok hij naar San Francisco waar hij live begon te spelen. Hij gaf toen ook les, onder andere aan Jim Gurley, die later bij Big Brother & the Holding Company zou spelen. Het zou ook in San Francisco zijn waar Walker voor de eerste keer pandit Ravi Shankar hoorde spelen. Sinds die dag raakte hij steeds meer gefascineerd door raga. Zelfs door de meest afschuwelijk klinkende boxen zou hij obsessief en bijna non-stop naar Shankar blijven luisteren. Later, samen met ondermeer George Harrison en Ali Akbar Khan gaat hij zelfs bij de pandit studeren. Bijna tegelijkertijd raakt Walker ook gefascineerd door flamenco. Hij reist naar Granada, leert ook daar van de meesters en ontdekt vrij snel een grote gelijkenis tussen raga en flamenco. "Die link is cultureel perfect te verklaren", zegt de man,

"aangezien zowel het zuiden van Spanje als India een gedeelde geschiedenis hebben die zich situeert tijdens de Islamitische veroveringen. Vrouwen, ambachtsslui en muzikanten werden aanzien als oorlogswaar, waardoor er vaak muzikanten vanuit Delhi in Granada terecht kwamen. Er zijn flamencostukken die perfect te herleiden zijn tot gekende Indische ragas." Peter Walker bracht in de jaren zestig maar twee platen uit. Toch blijven "Rainy Day Raga" uit '66 en "Second Poem" uit '68 voor veel muzikanten twee van de meest essentiële platen in dit genre. Vooral die eerste plaat zou later nog heel wat bijval krijgen. Hierop werkte hij samen met artiesten zoals Monte Dunn, jazzlegende Jeremy Steig en Bruce "mr. tambourine man" Langhorne. "Het is een van die platen," vertelt Walker later, "die op het perfecte moment is ontstaan. Jeremy speelde fantastisch fluit, Monte vulde de gaten op een sublieme manier op en Bruce met zijn fantastische tamboerijn ... ik denk dat je in het geval van Rainy Day Raga kunt spreken van een prototype van een fusionplaat." Het gitaarspel van Peter Walker was voor velen dé ideale begeleidingsmuziek bij hun psychedelische lsd-avonturen. Dat ideaal ging zelfs zo ver dat lsd-goeroe Timothy Leary aan Walker vroeg om zijn muzikale directeur te zijn. "Ik vond Timothy een fantastisch man! Ik denk niet dat iemand een conversatie met hem kon aan gaan en met een slecht gevoel terug-

keerde." Op Celebrations werd de ragaflamencofusion de extra motor die de psychedelische reizigers nodig hadden om op hun bestemming te raken. Walker beschrijft het fenomeen vrij bescheiden: "Ik had een eigenzinnige manier van spelen die aantrok. Op een of andere manier slaagde ik erin mensen verder te dragen. De bedoeling van de muziek was iemand uit zichzelf te nemen, hen een ervaring rijker te maken en dan terug te brengen." Na dit hele avontuur werd het even heel stil rond Walker. Hij trouwde, kreeg drie kinderen en ging werken voor zijn kost. Toch bleef hij heel die tijd obsessief verder werken aan zijn flamencotechniek. Toen hij in 2006 herontdekt werd door de mensen van Vanguard Records schrokken ze van het feit dat hij nog zo actief bezig was, terwijl de meesten rond wie het stil werd zo goed als gestopt waren met muziek. Na "A raga for Peter Walker" uit 2006 is de man klaar om zijn nieuwe werk te tonen aan het publiek. "Ik ben enorm blij dat die ragaplaat uitgebracht is. Het is fijn dat die songs terug gehoord kunnen worden. Maar het meest spannende voor mij zijn de Spaans geïnspireerde platen die ik momenteel doe." Raga, folk of hoogstwaarschijnlijk héél intense flamenco. Wat het ook moge zijn.

Peter Walker speelt op 28 maart op de Sloowjobavond in kunstencentrum Network in Aalst.

Dronespul

Sommige mensen zijn er heilig van overtuigd dat alles wat Neil Campbell aanraakt in goud verandert. Als een van de sleutelfiguren van de Britse undergroundscene scheerde hij hoge toppen met A Band en Vibracathedral Orchestra. Zijn eigen **ASTRAL SOCIAL CLUB** is tegenwoordig het meest productieve vehikel van de man. Het recente "Sieben Stax" van de club op Bot-trop-Boy werd in de vorige Ruis al heel accuraat omschreven als "buitenaardse dansmuziek". Ook op deze "Plug Music Ramoon" voeren pulserende geluidsstromen en abstract-ritmische jams de boventoon. Campbell werkte voor deze plaat samen met John Clyde-Evans en Stewart Keith. In vier tracks balanceren ze tussen het Britse gepatenteerde - en veel nageaapte maar weinig geëvenaarde - dronengeluid en wat je misschien nog het best als folktechnojams zou kunnen omschrijven. Het onderstreept in ieder geval het unieke geluid waar Campbell al jaren aan sleutelt. "Plug Music Ramoon" is de tweede uitgave van het Dancing Wayanglabel uit Londen dat nu al garant staat voor mooi gezeefdrukt artwork, handgenummerde must-haves en goede smaak. Die dronken kerel met zijn afro, snor en missende tand uit het Antwerpse nachtleven is ook wel bekend als **JAMES FERRARO**: 50% van The Skaters, 100% Lamborghini Crystal en de laatste tijd vooral heel erg James Ferraro. Op Olde English Spelling Bee werden twee van zijn zelf uitgegeven cd-r's op vinyl heruitgegeven. Zowel "Multitopia" als "Chameleon Ballet" grossieren in jarentachtigmelancholie. Daarbij put hij vooral inspiratie uit de populaire televisiecultuur: zijn werk doet afwisselend denken aan B-horror-soundtracks, de aftiteling van schooltelevisie en exotische onderwatertekenfilms. In combinatie met ontstemde keyboards en loopexperiment, heeft Ferraro zich op verbluffende manier een nieuwe stijl eigengemaakt. Meer nog dan op de twee elpees wordt dit duidelijk op de titelloze cassette van Ferraro op Dreamtime Taped Sounds, die logischervijze de volgende vinylreissue zou moeten worden. Dit is een verzoek.

RED STARS OVER TOKYO ontspruit uit de mistige breinen van enkele Vlaamse ex-newwavers. Dat is toch het vermoeden. De pas uitgekomen elpee "i never gave up (because i never started)" focust op minimale synthesizerambient en film-muziekpiano. Dat klinkt nu eens als vermoeiende muzak, dan weer als opwindende cold wave. Het is enkel wanneer er een beat opduikt dat de gedateerde geluiden in een context komen te staan en dat de muziek voor even smakelijk wordt. Dat is twee keer op de hele elpee.

Een gemiste 7" dus voor de ontlukende coldwaverevival. -SM

ASTRAL SOCIAL CLUB - Plug Music Ramoon (Dancing Wayang) ★★★
 JAMES FERRARO - Multitopia (Olde English Spelling Bee) ★★★
 JAMES FERRARO - Chameleon Ballet (Olde English Spelling Bee) ★★★
 JAMES FERRARO - s/t (Taped Sounds) ★★★
 RED STARS OVER TOKYO - i never gave up (because i never started) ★★½

Meer drones

Stephen O'Malley en Peter Rehberg (aka Pita) komen als **KTL** op de proppen met IV, hun eerste full length lp die geen commissie voor film of theater is. In opener "Paraug" ontfafelt Pita een feedbackende gitaarschicht en weeft er een ambient dronetapijtje van, waarop onze voeten nog zonder probleem atmosferisch heen en weer wiegen. Slechts voorspel voor 'Paratrooper', dat met een lengte van 21 minuten een van de pijnlijke pijlers van deze plaat is. Atsuo's (van Boris) dreunende babyvuistdrums stuwen de zwaar onweervoorspellende, diep borrelende bassen aan, en pushen deze epische erwtensoep naar eenzame hoogten. Wat volgt is minstens even sterk en is, na alle derderangse dronemetal die vanachter elke grafzerk komt gekropen tegenwoordig, een baken van verlichting. Behoorlijk compleet en gevarieerd aanvoelend geheel, die IV, en meteen de beste KTL-release tot nu toe.

REGEN ORCHESTER XII bestaat uit jazz/improv en iconen als Fennesz, Luc Ex en Tony Buck en heeft met Franz Hautzinger een trompetzuiger om knor tegen te zeggen. Deze "supergroup" heeft duidelijk een warme pelvis voor "On the Corner" van Miles Davis, maar doet even gemakkelijk aan het goeie krautgenre van Can denken. Regelmatig slaat de bliksem in, bijvoorbeeld wanneer de troep veteranen een zaterdagavondfunkgroove vermengt met de slangerige trompetsleuren van Hautzinger en Fennesz op subtiel wijze deze laptopgewijze uitsmeert over de ritmesectie. De som van de optelling is misschien niet altijd meer dan de delen van het geheel (denk daar maar eens over na), maar als je je improv graag zwetrig en dansbaar wil, is dit best een aanrader.

LITTLE WOMEN uit Brooklyn mengt Ornette Coleman met noise en punk en levert met "Teeth" een klein meesterwerk af. Fris als een glas spuitwater op je lauwe scrotum en hard als een boterham met cement, "Teeth" speelt het klaar om complex en luid te zijn, maar nooit geforceerd te klinken. Net als bij Coleman is er gevoel voor ruimte en de noisy gitaars-kronk vult de saxofoonuthalen perfect aan. Zeer grote aanrader.

Er is een verschil tussen op YouTube zien hoe iemand door een panter wordt opge-

peuzeld en tussen zelf met je kop tussen de kaken van zo'n grote poes te liggen krijsen en kronkelen. Het eerste voelt een stukje minder ingrijpend aan vermoed ik. Als luisterervaring leunt **GNAW** This Face eerder aan bij het laatste dan het eerste. Een mengeling van noise, black metal en power electronics met wat fieldrecordings en een portie uppercutdrums er bovenop. Label Conspiracy geeft hier een extreem zieke release uit handen waar de Zwarte Dood en de Spaanse Griep om hun respectievelijke moeders om gaan jammeren. Met onder andere Alan Dubin van Khanate op krijs en Carter Thornton op gitaar (die naast ontelbare aan te raden zijprojecten ook een fantastische sologitaarplaat uit heeft op Black Dirt Records) is dit verplichte moederkoek voor fans van pakweg Alkerdeel of KTL of massamoord tout court. - WS

KTL: IV ★★★½
 REGEN ORCHESTER XII - Town Fown ★★★
 LITTLE WOMEN - Teeth ★★★½
 GNAW - this face (conspiracy) ★★★½

Jazzblenders

Met "Outer Inner Nebula" maakte **DAVID HURLEY** een hedendaags album met een echo uit de jaren zeventig. Het geluid bevindt zich ergens tussen spacejazz en psychedelische jams. Hurley speelt drums en laat zich bijstaan door talrijke percussiespelers, fluitisten, zangers en Moog-freaks. Zeer aangename jazz met onverwachte wendingen voor een genre dat toch al redelijk voorspelbaar is geworden. "Collected Works" is een compilatie uit de meest recente solo opnames van **VALERIO COSI**. De cd is een blender van improvisatiemuziek, jazz en rock. Het geluid is steeds opbouwend, gedragen door de percussie en aangevuld met sax, gitaar, sitar en elektronica. Je kan deze Italiaan ergens kleven tussen Pharoah Sanders en Caribou. Een ideale manier om kennis te maken met Valerio Cosi, tenzij je hem eerst aan het werk wil zien op het Kraak Festival.

Met een familienaam klinkend als dronkemansgelal, is het geen wonder we hier naar een Poolse muzikant luisteren. **DAWID SZCZESNY**'s muziek kan je categoriseren onder geluidskunst. Het is mooi fragmentarische muziek, in elkaar gepuzzeld door field recordings, samples van percussie en snaarinstrumenten. Het geheel heeft een zeer warme klankkleur en dat kan waarschijnlijk deels verklaard worden doordat veel opnames werden gemaakt in Zuid-Afrika. Voor liefhebbers van Tim Hecker en Philip Jeck. -TD

DAVID HURLEY - Outer Inner Nebula (Porter Records) ★★★
 VALERIO COSI - Collected Works (Porter Records) ★★★½
 DAWID SZCZESNY - Luxated Symmetry (Porter Records) ★★★

DISPLACED SOUNDS

STEVEN FELD ^[USA] ZOE LAUGHLIN ^[UK] AERNOUDT JACOBS ^[BE]

VR 20 MAART '09 STUK LEUVEN

20u30 (aanvangsuur!) | 6 - 8 - 10 EUR

Pamelia Kurstin

Het oedipuscomplex van Pamela Kurstin onttaarde eerst in een passie voor de contrabas, maar ontzwol later tot de theremin. Ze speelde onder meer met David Byrne en Ulver. Haar solo theremindebuut kwam uit op Tzadik in 2007. Op 6 maart speelt ze samen met Erwin Stache in Vooruit in het kader van The Game Is Up.

ANTON WEBERN - PASSACAGLIA

Toen ik dit voor het eerst hoorde, was ik direct verslaafd. Vooral omdat ik zo ongelooflijk veel van harmonieën hou: het is *earcandy* en, echt, zo goed dat dat in elkaar zit. Elk stukje heeft zijn eigen plaats en doel.

ARNOLD SCHÖNBERG - SECOND STRING QUARTET

Deze ligt in dezelfde lijn. Harmonische oorsuiker en ook een fantastisch werk met romantische wortels, maar de constructie van het geheel is zo geweldig. Zeker voor een strijkkwartet. Geen enkel stuk is meer of minder belangrijk. En oh... oh... oh... ik speel zo graag het vocale gedeelte op de theremin.

TURKISH COSMIC DJ MIX COMPILATION BY BARIS K

This is just fun fun fun stuff... Psychedelische rock uit Turkije, heel erg geïnspireerd op het westen, maar met een andere manier van uitvoeren en instrumenten die klinken als neefjes van de elektrische gitaar. Ook de stem-

mingen en de toonladders... de frasering... Echt te gek!

OL' DIRTY BASTARD - RETURN TO THE 36 CHAMBERS (ELEKTRA)

Humor. Dit album is geniaal, hilarisch... Ik leerde het kennen via mijn vriend. Ik had er al jaren over horen spreken, maar had er nooit echt naar geluisterd... En wat een verrassing was het! Ik heb ook net een recent Snoop Dogalbum gehoord. Prachtige productie, hilariteit ten top... en goed voor feestjes!

ARCHIE SHEPP

Ook van Shepp had ik al veel goeds gehoord, maar ik had nooit de tijd genomen om me te verdiepen in zijn muziek. Vorige week was mijn vriend de ene plaat na de andere van de man aan het draaien. Ik ken de titel niet van dat ene specifieke album dat hij draaide, maar vanaf het eerste moment dacht ik... oh... wat is dit????!! ooooo... ooooo... *and really fun whoever the bassplayer was on that album and what he/she was doing... oh... makes me want to play bass again!!!*

mrt/apr × 2009
www.netwerk-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

JULIA ECKHARDT × ANDREA NEUMANN ×
ANNE WELLMER

Concert vr. 06.03 × 20³⁰ × i.s.m. Q-02

THE FUZZ FACTOR / Kjell Bjørgeengen & Keith
Rowe × Fire & Ignorance × Activity Center ×
Frederik De Wilde

Event vr. 13.03 × 20⁰⁰

SLOWJOB / Embryo × Gnod × Julie Mittens ×
Geoff Mullen × Peter Walker

Festival za. 28.03 × 16⁰⁰ × i.s.m. KRAAK

Tentoonstelling Fuzzy Electronics (& Magnetics) open van 14:00 > 20:30 op 06.03,
13.03 & 28.03

Netwerk/centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73
F +32 (0)53 70 97 72 × www.netwerk-art.be × info@netwerk-art.be × info & tickets 053 70 97 70 × voor-
verkoop via Fnac 0900 00600 of www.fnac.be × Freedom (Grote Markt 10, Aalst) × Vynilla (Saint-Kwint-
enberg 38, Gent) × € 10,00 / 7,00

Agenda

HELEEN VAN HAEGENBORGH in KC Netwerk, Aalst
(Foto: Guillaume Vandenberghe)

01/03 Worm, Rotterdam
The Vandermark 5 (us)

01/03 Patronaat, Haarlem
Railcars (us)

04/03 Botanique, Brussel
Crystal Antlers (us)

06/03 Vooruit, Gent
Pamela Kurstin (us), Erwin Stache (d)

06/03 Netwerk, Aalst
Julia Eckhardt (d)

07/03 Recyclart & Faro, Brussel
KRAAK Festival: Wavves (us), Henry Flynt (us), Burton Greene & Alan Silva (us/bm), él-g (fr), Headwar (fr), Kurt Vile (us), Ice Bird Spiral (uk), Vomir (fr), Ken Butler (us), Valerio Cusi (it), Geoff Leigh (uk), Fabulous Diamonds (aus),...

07/03 KC Belgie, Hasselt
The Vandermark 5 (us), Els Vandeweyer 4tet (b/us)

08/03 Trix Antwerpen
Jay Reatard (us)

10/03 Logos, Gent
Vokaal Ensemble Markant (b)

14/03 Worm, Rotterdam
Aufgehoben (uk), Dennis De Bel (nl)

14/03 Scheld'apen, Antwerpen
Miruki Tusko (jpl), Teddiedrum (b), Kania Tieffer (b), Tex Taiwan (b)

13/03 The Strip, Kortrijk
All Shadows And Deliverance (b), True Deep (b)

14/03 dB's, Utrecht
Cheap Time (us)

15/03 Pit's, Kortrijk
Cheap Time (us)

18/03 AB, Brussel
Animal Collective (us)

19/03 The Strip, Kortrijk
Transformer (uk)

20/03 Stuk, Leuven
Displaced Sounds III: Steven Feld (us), Zoe Laughlin (uk) & Aernaut Jacobs (b)

20/03 Carlo Levi, Luik
Jooklo Duo (it), Golden Cup (it), Dream Beverly Hills

24/03 Albert Schweitzerlaan, Den Haag

Zaimph (us), Jenny Graf (us), Gul Night Out (nl)

27/03 Stuk, Leuven
Earth (us), Ignatz (b)

27/03 Croxhapox, Gent
Nadja (can), Dolphins Into The Future (b)

28/03 Netwerk, Aalst
Sloowjob: Julie Mittens (nl), Gnod (uk), Geoff Mullen (us), Embryo (d), Peter Walker (us) + films

28/03 Botanique, Brussel
Dick Annegarn (b)

28/03 Scheld'apen, Antwerpen
Ultra Eczema: 120 jaar!

31/03 Albert Schweitzerlaan, Den Haag
Aaron Dilloway (us), Nate Young (us), Vodka Soap (us/b), God Willing (us), Unicorn Hard On (us)

04/04 Netwerk, Aalst
Heleen Van Haegenborgh (b), Voodoo Trance Sound System (b/us)

04/04 De Kreun, Kortrijk
Sonic City: met Dalek (us), Scorn (uk), Charles Hayward (uk), Subtitle (us), Candie Hank (d), Odattee (us), Zucchini Drive (b)

04/04 Trix Antwerpen
Unearthly Trance (us), Ramesses (uk), Serpentcult (b)

05/04 De Kreun, Kortrijk
Sonic City: Earth (us), Guapo (uk), Zu (it), Small Silence (se/it/nl/no), Uniform (uk), 2nd Gen (uk), Joshua Booth (us), Destructo Swarbots (us)

10/04 SMAK, Gent
Hellhesten (uk), Lanterns (uk), Chora (uk), Voodoo Trance Sound System (us/b)

RUIS Colofon

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE: Steve Marreyt
EINDREDACTIE: Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE: Joeri Bruyninckx, Stoffel Debuysere, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Han Van den Hoof, Kenneth Vanhoutte, Mik Prims, Wouter Smeraldina
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE: Bram Devens, Schrauwen, Wouter Smeraldina
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: Dave Driesmans
VORMGEVING: Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

COVER: G. Lansard (fr) is een mormel dat leeft in de vallei van de schaduw van de zombie met de lookadem. www.gilansard.tk
Michel Van Dam (nl) maakt middeleeuws uitziende tekeningen en schilderijen die uitstekend passen bij Ruis en haar lezers en steunende leden. Fijne boel.
Gerard Herman (b) is een hoger opgeleide single, met verscheidene interesses en ook hobby's die zeker niets te maken hebben met 'wat onuitgesproken en onaangeroerd moet blijven'. www.flickr.com/photos/gerardherman
Line Vangrunderbeek (b) lo-fi psych art uit hi-fi Tervuren
Bart De Paep (b) is de man achter Sloow tapes
label en volleerd psychkunstenaar

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 10 euro in België en 16 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

KRAAK FESTIVAL 2009

ZATERDAG 7 MAART '09 - RECYCLART & FARO, BRUSSEL

WAVVES [USA] KURT VILE [USA] KOHN [B] HEADWAR [FR] HENRY FLYNT [USA] GEOFF LEIGH [UK]
EL-G [FR] ALAN SILVA [BM] & BURTON GREENE [USA] VALERIO COSI [IT] KEN BUTLER [USA] ICE
BIRD SPIRAL [UK] VOMIR [FR] FABULOUS DIAMONDS [AUS] ... MORE TBC

